

Om hundra år.

Jag blickar hundra år fram i tiden och ser ett folk, hvars religion består i att egna alla sina krafter och intressen åt att minska lidandet och höja lyckan och tillfredsställelsen för så många som möjligt bland de lefvande varelserna. Jag går till detta egendomliga folk — man kallar dem utilister — och frågar dem:

— Nå men käre, glömmer ni då alldeles bort lifvet efter detta? Tänk om ni skulle komma till helvetet!

Och de dra på munnen och svara: helvetet, det släcktes för hundra år sedan — det fins inte en gnista kvar af det. För öfrigt har det aldrig existerat annorstädes än i de vidskepliges och okunniges inbillning.

— Nå, men tro då ni, som äro så ogudaktiga, att ni skall få komma till hinlen?

— Himlen deruppe? fråga de. Det var ju endast en inbillning hos våra fäder. Vi söka göra menskligheten lycklig på denna jorden, i detta lifvet, det enda om hvilket vi veta något.

— Men, är ni inte rädda, att djefvulen skall komma och ta er?

När jag frågar detta, kunna de icke längre hålla sig allvarsamma, och en af dem kommer och klappar mig på axeln och säger: jäså, du var med den tiden, då man trodde på spöken. Nej, här fins det ingen, som är rädd för skrock.

— Ja men, tänk om gud skulle straffa er för er rysliga otro!

— Den der guden, som våra barn läsa om i mytologiernas historia! Han var icke mera gud än Odin, Jupiter och Serapis voro det. Ingen gud har förbjudit menskan att tänka.

— Men blir ni då icke åtalade och straffade för hädelse? Det skulle man ha blifvit förr i tiden.

— Hvem skulle straffa oss? Myndigheterna tro ju alldeles detsamma som vi.

— Men den kristna statskyrkan då?

— Den! Ja, jag tror visst vi ha några gamla messhakar eller prestskrudar i den afdelning af nordiska museet, som innehåller minnen från den kristna tiden i Sverige.

— Men hvad har ni då gjort af kyrkorna och templen? Har ni rifvit ner eller bränt upp dem?

— Visst icke, de ha blifvit förvandlade till vetenskapliga föreläsningssalar, folkets högtidsrum, sanningens och mensklighetens tempel.

Det är ett upplyst, fritt och lyckligt folk, utan fördommar och vidskepelse, utan missräkningar på guds försyn eller bödens kraft — ett folk med bojorna krossade vid sina fötter och härliga framtidsutsigter för släktet.

Och jag frågar, hur dessa förhållanden kunnat komma till stånd och jag får till svar:

För hundra år sedan, i slutet af nittonde århundradet började några män och kvinnor här och der i landet samla sig till allvarlig kamp mot den kristna verldsåskådningen — de voro ej många — de voro ej rika och mäktiga — de hånades, de förföljdes, åtalades, fängslades, men de voro sin sak trogne. Man stiftade särskilda lagar mot dem och ansåg det vara guds vilja, att man borde göra lifvet så bittert som möjligt för dem — men de sveko dock icke, de kunde ej förmås knäfalla inför krucifixet — de räknades bland samhällets missdådare, men det är *dem* vi ha att tacka för att vi nu äro fria från de onda makter, hvilka höllo människorna fängna i vidskepelsens mörker och nöd.

Viktor E. Lennstrand.

Pris 1 öre. 200 ex. för 1 kr.

Rekvireras från Fritänkarens Expedition, Stockholm.